

PLT/11

2016

PLT-11/2016

live-art 'zine

Murányi Mózes Márton: LW Is Dead

7:02pm. M.M.M. üdvözlí az egybegyűlteket: Ahoy! Dobry večer! Hello everyone! I will show you a demonstration of an idea. We had no rehearsal

7:03pm. M.M.M. mobiltelefonról lejátza Rza Fast cars című számát, mialatt kicsomagol egy távirányítású autót és a közönségtől segítséget kér az autóba való elemek kibontásához

7:09pm. M.M.M. megmutatja a közönségnek a Kis Varsó Birth-Death-Cool-Shit grafikája alapján készített vízzel felragasztható tetoválást, majd az autó motorháztetejére ragasztja azt

7:14pm. M.M.M. videóhívást kezdeményez a kezében lévő telefon és a farzsebében lapuló mobil között, fogadja a hívást

7:16pm. M.M.M. az első számú telefont az autó szélvédőjére erősíti, miután a második számú készüléket két szög segítségével a falon rögzíti

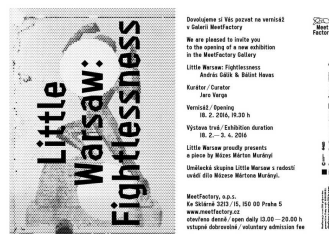
7:19pm. M.M.M. körbeautózza a kiállítás termet és a közönség a falon lévő mobil kijelzőjén követi az autó szélvédőjére rögzített telefon képét

7:36pm. M.M.M. a falra fest egy fekete egérlyukhoz hasonlító foltot, aztán az autóval teljes gázzal neki hajt, majd a földre fekszik hassal és nem mozdul egy percig

7:37pm. M.M.M. felkel a földről majd alkohollal a falra írja a következőt: „LW is dead”, ezután öngyújtó segítségével meggyújtja a feliratot, ami hevesen lángolni kezd

7:41pm. M.M.M. felráz egy üveg pezsgót és ahogy nyitja a kifröccsenő itallal eloltja a falon lévő lángokat

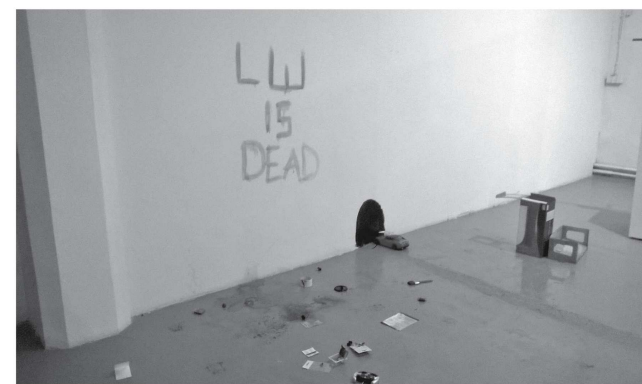
7:43pm. M.M.M. fogadja a neki szóló tapsot és a gratulációkat

© Honza Koldř: Little Warsaw, Mózes Márton Murányi

Little Warsaw proudly presents a piece by

Mózes Márton Murányi

photography by Honza Koldř: Mózes Márton Murányi

18. 2. 2016

11. artAlom élőművészeti fesztivál 2015.09.14-15-16.

És igen! Szilágyi Rudi nem hagyta magát! (előzmények: PLT 8)
 Ismét volt artAlom, immár a 11. Új helyszínen az egeri Templom Galériában.
 Az új helyszín (egy templomépület teljes belső tere) új lehetőségeket is kínált és
 a performerek éltek ezekkel a lehetőségekkel

Résztevők:

1. nap: Vályi Péter, Lévy Jenő és Joó Irma, Ladik Katalin, BMZ, Roi Vaara (FIN)
2. nap: Sötétkamra Kontakt Improvizációs Műhely, 3T Csoport (NSZK), Turcsány Villő és Matisz Flóra, Szurcsik József, Juhász Rókkó.
3. nap: Szilágyi Rudolf és Zagyvai Gábor, Dénes Imre, Kovács István, Beate Linne (GER), Góbi Rita.

Mindhárom nap a performanszokat zenei programok követték: Skizo, SxOxTxEx, Torn From Earth, Zosha, Cadik, Zomblaze, Messzemenő Következtetések, Sörös Zsolt (Ahad) Dj Pozor fellépésével.

Ismét csak egy napot (a 3.-at) tudok részletesen leírni, de az alábbi fotó és videó hivatkozások a többi napról is képet adnak.

HEOL / Berán Dániel fotói:

<http://www.heol.hu/galeriap/73632>

<http://newtest.heol.hu/galeriap/73646>

<http://www.heol.hu/galeriap/73690>

HEOL videó: https://www.youtube.com/watch?v=mLaNoIE__yY

EGER TV videó: <https://www.youtube.com/watch?v=Jn6zUPrD5uA>

Szilágyi Rudolf performansza nagyon "ütős" kezdése volt a 3. napnak. Segítője **Zagyvai Gábor** szikével négyzetcentiről négyzetcentire eltávolította a Rudi bal lábára tetovált TOLERANCIA feliratot - bőrrel együtt. A bőrdarabkákat és betűket a performansz végén elégették, az égő emberi bőr fojtó szaga és füstje kis időre ellepte a templom oldalfülkéjét.

Dénes Imre (Oldskool #2) szájában kis csontvázat tartva, rituális, kitárt karú forgással kezdte performanszát. Egy mérőszalaggal távolságot mért ki maga előtt addig tolva ki a szalagot amíg az meg nem törik. A végpontra mécsesbe szúrt faágat helyezett és a csontvázat ráakasztotta. Majd régi családi használati tárgyakat (kis mérőedény, vágódeszka, söralátét, falióra stb.) mutatott fel, kis

búzahalmokra helyezte őket és "nekik" is mécsesest gyújtott. Láncre erősített légycsapókat pörgetett maga körül majd elhajította azt. Ezután minden búzahalomból vett egy kis búzát és miután meggyújtotta a felfüggesztett csontváz alatti mécsesest, kézi mozsárban örölni kezdte a magokat.

A láng belekapott a műanyag csontvázba, az égni, olvadni kezdett, a magok morzsolódtak, így telt el néhány perc. Aztán a megőrölt búzát az égő installációra szórta és eloltotta a tüzet.

Kovács István a valamikori oltár helyén kezdte előadását. Meztelenül, fehérre kenve állt egy rácsos, egész testét borító drót alakban. Lassan előbbre jött, kibújt a drótvázból. Vásznat magára terítve székre ült, s az ember formájú drótvázat kis ideig az ölében tartotta. Aztán vékony fóliát öltött magára, oldaltarisznyát és katonai sisakra hajazó rézüstöt vett fel. Papírkoponya szájából másik fóliát húzott ki, kaszát vett elő és lassan körbejárva a tarisznyából fűrészport szórt maga elé.

Bekapcsolt szélgéppel szembe menve "lefoszlott" róla a sisak, fólia, az összes kellék. Majd egy odakészített guruló állványra feküdt hanyatt és áttolta magát az egyik oldalról a másikra miközben zsinórokkal az állványra akasztott drótváz karjait mozgatta. A performansz végén elszáradt növényeket (hangszálak ?) adott a nézőknek, és minden szálnál csengett.

Góbi Rita (Szia) tánc- illetve mozgásórát tartott. A közönséget is bevonva, zenére mutatta meg nekünk hogyan próbáljuk meg külön-külön majd együtt is mozgatni - érezni tagjainkat, testrészeinket. A gyakorlás, rávezetés, ráeszméltetés után pedig előadásával - a tánc talán nem jó szó itt - mutatta meg szuggesztív módon, a testben rejlő végtelen kifejezőerőt.

A nap **Beate Linne** performanszával zárult. A tér közepén vízzel teli teknő. A teknő mögött gömbformák.

Beate a teknő előtt áll, felénk meghajolva, karjai hátrakulcsolva. Lelógó hosszú haja majdnem földig ér. Valamit hangosan rág. Lassan felegyenesedik, egyik karját kinyújtja, s a széttárt ujjak hegyét tüvel megsúrja. Piros vércseppek az ujjhegyeken. Mézet csorgat végig ezen a karján, a mézcsíkbá legyeket ragaszt. Kis zsákot vesz elő s a belőle kifolyó sóval nagy fekvő nyolcast, a végtelen jelét rajzolja maga elé a földre.

A teknőhöz térdel, fejét a vízbe mártja. Vásznot vesz elő azzal csapkodja mintegy megkorbácsolja a vizet.

A gömbökhöz megy, meggyújtja azokat és szertedobálja, gurítja, a - most már látjuk - emberi hajból formázott lángoló labdákat.

Ismét elénk áll. Szájából lassan folyik ki az eddigre már masszává rágott fekete grafit.

Különös véletlen - vagy nem, hogy a napot egy-egy elégetett emberi "alkotórész" (bőr, haj) szaga-füstje nyitotta és zárta.

Transart Communication 2015 - BUDAPEST

A Transart Communication Érsekújváron (Nové Zámky, Szlovákia) 1988-ban indult performance-művészeti fesztivál.

2015-ben két helyszínen, Budapesten (október 13. és 15. között) és Érsekújváron (október 16. és 18. között) "zajlott" hongkongi, magyar és szlovák művészek részvételével.

Budapesten a Műszi, valamint a Blaha Lujza tér volt a háromnapos esemény helyszíne. Mindhárom nap még a performanszok előtt, kétórás „Artist Talk” blokkban mutatkoztak be a résztvevő performerek.

Érsekújváron a találkozó első napját a város főterén rendezték, a második és harmadik nap pedig a Csemadok Kulturális Központban folytatódott.

(Ez utóbbi volt az első Transart Communication fesztivál helyszíne 1988-ban.)

A fesztivál kurátorai Beate Linne és Juhász Rokko performerek voltak. Budapesten az Artist Talk kordinátoraként Balázs Kata művészettörténész segítette őket.

Rajtuk kívül még segítők: Mads Floor Andersen, Koronczai Endre, Magyari-Ésik Zsófia.

Fellépők:

Mei Tung Chan (HK), Sanmu Chan (HK), Cséfalvay András (SK), Dénes Imre (H), Koroknai Zsolt (H), Kovács István (H), Ladjánszki Márta (H), Beate Linne (D), Nanxi Liu (CHN), Yuenjie Maru (HK), Vinci Mok (HK), Molnár Éva Ágnes (H), Daniela Jauregui Servin (MEX), Sörös Zsolt AHAD (H) – koncert, Szemző Tibor (H) - cinematic koncert, Szilágyi Rudolf (H), Szirtes János (H), én (Tóth Pál) (H) – koncert, Veronika Vargová (SK), To Yeuk (HK), Monique Yim (HK), Wang Pan (CHN), Lisi Chi (CHN).

A budapesti első nap performanszainak egy része szomorú megemlékezés volt. Néhány héttel korábban halt meg súlyos betegségben **Paisan Plienbangchang** performer, több fellépő jó ismerőse némelyikük barátja.

Sanmu Chan jobb arcára szögeket, bal arcára pedig hosszú lelógó szalagon egy buddhista mondást erősített így emlékezett meg barátjáról - most még a programon kívül.

A szögeket és a szalagot azután az előtérben elhelyezett pulpituson lévő Paisang fényképre erősítette.

(Többeket kérdeztem a mondásról, de azt mondták lehetetlen jól lefordítani)

1.nap

Ladjánszki Márta és **Koroknai Zsolt** "Szinguláris rezonancia" című munkája volt az első performansz.

Vetített háttér előtt (a talán más munkák képein is ők voltak) Zsolt egy tibeti hangtállal, annak kierősített hangjával "búvólte" Mártát aki kiskosztümben, körömpipóban és napszemüvegben mint a végzet asszonya jelent meg.

A hang hatására vagy akár válaszként mozgása/tánca az élet, az emberi kapcsolatok számos aspektusát tükrözte.

Végül megfogta Koroknai egyik kezét, így a hangzás lassan abbamaradt, Ladjánszki félrenézett (testével is!), és a rejtélyes napszemüveg alatt a száj egyik fele lefitymálódva felhúzódott. A háttér ekkor sötét volt csak egy kék Ω jel világított a vetítőlámpán.

Vinci Mok a Müszi előterében rendezkedett be. Karosszék függ a plafonról.

Alatta halom liszt, kétoldalt kis fal könyvekből. Elöl pohárban vörösbor. Kötélen körbehúzott egy darab húst, majd visszaérve belecsapdossa a lisztbe. A liszt sugárirányban "szétrobban".

Arcára erősíti a lisztes húst, melybe hosszú szögeket döf.

Trikóját fejére húzza mintegy így csomagolva be. Ebben a többszörösen kiszolgáltatott állapotban (vakon, félig levetkőzve) tapogatódzva keresi a poharat.

Amikor megtalálja leül és lassan kiissza.

Feláll, leveszi arcáról a húst és a felfüggesztett székbe teszi. Megpörgeti a széket és Gershwin Summertime-ját az üres pohárba "trombitálva" kimegy.

Beate Linne két tábla mögött térdel. Az egyik tábla egy tükör, mellette kupac liszt, a másik táblán 3 kis doboz, sajtreszelő, ütemesen kattogó metronóm, zacskó.

Zsinórt vesz a szájába és valamit húzni kezd. Amikor a nézőkhöz ér látjuk, hogy az egy légytetemekkel teli madárfészek. Egyes nézőknek mézet tesz a homlokára és egy legyet ragaszt oda. Így tesz egy kört. Amikor visszaér kinyitja az első dobozt. Ollóval körmöt vág, a darabkákat a dobozba teszi, a dobozt pedig a tükör egyik sarka alá.

Kinyitja a másik dobozt, lepkét vesz ki belőle, túvel mellkasára (bőrére) tűzi mint egy kitüntetést.

A doboz a tükör másik sarka alá kerül. Nagy krumplit tesz a szájába, majd a kupac lisztben masírozni kezd. Nagy a por, mindent belep a liszt. Aztán megáll, zsebéből kivessz valamit (?) és karját kinyújtva tartja azt.

Így áll egy darabig, majd kivessz a krumplit a szájából és a táblához térdelve lereszeli

a reszelőn. A reszelt krumplit az előbb említett karjára teszi, a harmadik dobozból kivett gézzel szorosan körbetekeri.

Feláll beletapos a tükörbe és kimegy. A tükörszilánkok szanaszét szóródnak.

Juhász Rokkó performansa (*Az idő rövid története*) körülbelül ekkor kezdődött és mivel lefolyásában hosszú volt, vele párhuzamosan folytatódott a program. Rokkó egy széken ült, kint, a valamikori Corvin Áruház belső, beépített udvarának tetején. Bentről egyszerre csak egy ember nézhette egy kis nyíláson át. A nyílás alatt óra volt melyet egy zsinór kötött össze a távolban ülő performerrel egészen pontosan a szájával. A széken ülő performer ezen a szálon át (keresztbe) nagyon lassan hosszú fehér zsinórt húzott egyik oldalról a másikra, a kihúzott szállal (szakasszal, időegységgel) meg- megállva, azt kintartva, míg csak a teljes zsinór át nem került egyik oldaláról a másikra.

Wang Pang behozott egy széket leült, elővette a telefonját és írt valamit rajta. Azután felállt, mondott pár szót és kiment. Követtük, és az ajtóban megmutatta a telefon képernyőjét melyen a következő szöveg állt: "A munkámnak vége van. Töltsd el a maradék 29 percet.

Sok szerencsét !"

Lisi Chi úgy jött be az előadótérbe, hogy közben krétával vonalat húzott a padlón. A fehér csík ide-oda kanyargott, hurkokat írt le a nézők között, a performer hol négykézláb, hol guggolva húzta azt, egészen az előadótér közepéig, ahol is egy befelé szűkülő spirállal végül a saját lábához ért.

Azután pontosan a vonalon lépkedve elindult visszafelé, egyre gyorsuló ütemben, a nézők közt kanyarogva míg csak - akkor már futva - elhagyta a termet.

Ahogy beléptünk a terembe, hogy megnézzük **Kovács István** performansát (*Barátkozás a halállal*), három asztalka fogadott minket, kettőn kellékek, a harmadikon égő gyertyák. Az asztalkák mögött csúcsán álló fekete háromszög.

Ez a fekete háromszög egyszer csak elkezd inogni, billegni azután a két sarka leereszkedik és középen előbukkant a performer arca, feje. A fekete vászon tóga szerű ruhává változik miközben Kovács lassan előrejön. Fejére fóliaszapokát tesz, amit egy furcsa dallam furulyálásával fúj fel.

Azután leveszi ezt a sapkát, drótvázat tesz fejére amiről fekete toll lóg elé. A nézőkhöz megy meghajolva megsimítja őket a tollal. Most egy száron fehér tollat tart szájával megpróbálja a két tollat összejárszani. Ez is véget ér, fejére húzza a fekete vásznat mely fölött megjelenik egy vörösén izzó szemű koponya. Egy csókolódzás szerű jelenet után fóliát húz át a koponya szájából a sajátjába. Kaszát vesz elő, ezzel körbejár, a kövön tolt kaszanyél csikorgó hangot ad. Kifejti szájából a fóliát, arcára tapasztja, belégzéskor most az ő feje válik koponyává. Valami húrt, saját készítésű hangszert vesz elő, kis ideig pengeti.

Ezután fehérre keni arcát és vastag anyag-domborulatokkal eltorzítja. Fejére rézüstöt borít sisakként, vállait felpolcolja, napszemüveget vesz fel, orra is fekete lesz, s akkor ez a nyak nélküli rémisztő halálbohóc a kezében lévő lovaspálcával lecsapkodja a gyertyák lángját.

Így, csapkodva indul tovább a nézők felé, akik rémülten menekülnek.

2.nap

Monique Yin performanszával indult a Müsziben a fesztivál második napja.

A fiús kinézetű Monique megmutatta nekünk kellékeit, vödör, szivacs, 1 tekercs WC papír. Ezeket leteszi elének. Átmegy a mögötte lévő terembe - üvegajtaja van - becsukja az ajtót. Pohár meleg vizet iszik, a párát az üvegre fújja. A hideg üvegen hamar eltűnik a párafolt. Újabb pohár, újabb párafolt. Időről időre leveszi egy egy ruhadarabját. Pohár-víz-pára-ruha. Végül már meztelen. Szoros, szűk trikót vesz fel, melleit lelapítja. Kinyitja az ajtót, kilép, megáll előttünk, és fiú módra, állva, hosszan vizek. Azután gondosan feltakarítja a vizeletet a már bemutatott kellékekkel.

Veronika Vargova és segítője **Mads Floor Andersen** eszköztelen performanszában közeledés, találkozás és aztán az elválás jelent meg érzelmes módon. Az emelet két végpontjáról indultak el egymás felé. Középen találkoztak, átölelték egymást, finom játék kezdődött melyben felváltva tartották, támogatták a megingó, talán eldőlni készülő másikat.

Azután az elválás.... Veronika átélését egy könnycsepp is mutatta.

Dénes Imre több kellékkel érkezett. Ezeket kipakolta egy asztalra. Asztal előtt hosszú száraz ág állt. Performanszáát az alábbi szöveg felolvasásával kezdte:

„ Migránsok könyve 2:5 - És azokban a napokban mindazok akik tudván ugyan az igazat de hazugságot terjesztenek képben, szóban, még életükben zombivá válnak és léssen a nevük zsoldos és kápó. Kezükben rozsdává mállik az arany, arcukról lefoszlik a hús. A kép mérge és a szó sava marja őket, lelkiük szétfolyik mint a száraz homok. Ez volt a jelenés amit láttunk a Monitor ábrázatán, és az írást: akinek nem inge nem veszi magára.”

Azután egy iskolai földrajz atlaszt körbemutatott a nézőknek.

2 db láncra kötött légycsapót tartott maga elé V alakban, majd megpörgetve elhajította.

Csuklyás fekete felsőt vett fel arra fekete kabátot. Füleire egy-egy csontvázfigurát akasztott. Piros zsinórral egy mumifikálódott fekete madártetemet akasztott a száraz ágra. Találomra kinyitotta a térképet és késsel kivágott egy országrészletet.

Azután máshonnan ismét, összesen 4-5-öt. Egy-egy kivágást apró darabokra szabdalta, majd a közönség felé fújta a darabkákat. Amikor mindegyikkel végzett, tett egy kört az asztal körül egyszer előre és egyszer hátrafelé menve.

Egy lapátra összesöpörte a szertehullott darabokat, kinyitotta a térképet és találomra több helyre beleszórta azokat.

Zsebéből 2 diót vett elő és összezárt tenyérrel egymáson görgette, csiszolta azokat. Így ment végig szorosan a jelenlévők előtt s a csöndben csak az egymáson csikorduló diók csonthangja hallatszott. Ez a hang volt a befejezés.

Mei Tung Chan az épület lépcsőházának egyik fordulóját foglalta el. Szorosan a fal mellett egy kockakövön állt, arccal a sarok felé. Körülötte újságpapírok, lábánál ásványvizes palack.

Megkérte a nézőket, hogy vegyenek fel egy-egy újságot és mindenki hangosan olvassa fel amit abban talál. A kaotikus hangzavar alatt (mindenki egyszerre olvasott) a sarok felé fordulva ütemesen rázta a vizes palackot.

Aztán megfordult, ivott a palackból, sorra megkérte a nézőket hogy nyomják arcára az újságokat, azokra visszaköpte a vizet, majd az átázott papírcsomókat elkérte és a falra ragasztotta, korábbi olvasóját pedig elé állította, szorosan a fal felé fordítva őket. Vízfórralóban vizet forralt ,a forró vizet a kockakőre öntötte. Végül a palackban lévő maradékot is a kőre öntötte és így fejeződött be a performansz.

Szirtes János, Daniela Jauregui Servin, Molnár Éva Ágnes performansza aktuális kérdések körül forgott. Molnár Éva Ágnes háttal a nézőknek egy TV előtt ül.

Mellette kis asztal, ennek két oldalán Szirtes János egyszerű póló és nadrágban és Daniela mexikói népviseletben. Egymás felé fordulva szőlőszemekkel kezdik etetni egymást Molnár bekapcsolja a TV-t, a képernyőn a migránsválság vagy újkori népvándorlás különböző híradásainak képei peregnek folyamatosan. Fogynak a gyengéden a másik szájába tett szőlőszemek, a tv-t néző unottan kapcsolgat. Azután Szirtes és Daniela festéket vesz elő és bekenik egymás arcát, Szirtesé fekete, Danielaé fehér lesz. Molnár a magáét ugyanekkor kékre festi.

Szirtes fejére kis mexikói kalap, vállára ponchoszerűség, Danielára szőke hajzuhatag kerül. Egymásnak feszülnek mindegyik el akarja tolni a másikat a helyéről

A küzdelem alatt Molnár közömbösen eszegeti a maradék szőlőt immáron felénk fordulva.

A képernyőn némán peregnek a korábbi drámai képek.

Yuenjie Maru performanszán sajnos nem voltam ott. Elmondások alapján telefonjával nézők lélegzését vette fel egyenként, mely lélegzések aztán egyre "vastagabb" hangfüggönyként hallatszottak - együtt - kierősítve.

3.nap

Sanmu Chan elhunyt barátja emlékére tartotta performanszát (*Refugee in the Heaven*) az eső áztatta Blaha Lujza téren. Kis asztalnál ül. Az asztal lábai alatt eltérő számú könyvek, így az ferdén áll. Sanmu gipszet gyúr egy lavórban.

Barátja fényképét tartva felmutat egy csontdarabot majd a fényképet fogó kezét az asztalra fekteti és vastagon beborítja gipsszel. Kézfejenél madártollat, és valami hegyes fémet is a masszába nyom, a lassan megkötő anyagból ridegen merednek ki a tüskék. Arcára gipszcsíkot húz.

Szabad kezével piros-fehér csíkos (a munkavégzés területét jelző) szalagot emel fel, a magasba tartja majd hozzáfogja egy kalapácshoz mellyel szétveri a közben megkötött gipszet.

Kiszabadul fényképet tartó keze. A képet maga elé teszi, kisimítja letisztogatja, az előtte fekvő falpra a "Szabadság" szó kínai írásjeleit vési. Vizet önt a fényképre és az írásjelekre. A munkaszalagot a kalapácshoz köti és elmegy.

Ugyanitt, a Blaha Lujza téren, pár méterre, egy széken ül **Szilágyi Rudolf** talpig feketében.

Vetkőzni kezd, a levetett ruhát a szék elé a földre teríti. Ruhája alatt másik ruhát visel, ez fehér, s így most - levette a feketét - talpig fehérben van. A földre terített fekete ruha fekvő emberalakot formáz, Rudi krétával körbe rajzolja. Ismét vetkőzik, a levetett fehér darabokat a székre teszi. A fehér ruha (benne rejtett merevítések) széken ülő fehér emberalakot mutat.

A széken ülő nézi az előtte fekvőt. A majdnem meztelen performer égő mécses tesz a fekete alak fejéhez.

To Yeuk papírcsónakot hajtogat. Mécseszt gyújt, a földre teszi és fehér cérnával néhány méteres vonalat húz. A lefektetett cérnára széles sávban sót szór. Meztláb végigmegy az immár láthatatlan cérnaszálon egészen a mécsesig. Visszamegy a vonal elejére, lefekszik, arcát a sóba fekteti , így most a mécseshez vezető nyomvonal

egy arclenyomattól két lábnyomig tart. A kis papírcsónakot középre teszi, levágja a spulnit a cérnaszál végéről és egy székre állva a magasból hosszan "folyatja" rá a csónakra a vékony cérnát. A fehér sóban álló fehér csónakot lassan ellepi az alig látható fehér szál gubanca. Majd tojást gurít be a nyomvonal mentén a csónakhoz és végül apró szögeket szór az egészre. Így ér véget To Yeuk poétikus performansa.

A napot **Góbi Rita** "Szia" című előadása zárta. (leírás : artAlom cikk 7.oldal).

A három nap folyamán zenei és multimédiás programok is voltak **Cséfalvay András, én (Tóth Pál), Sörös Zsolt** és **Szemző Tibor** jóvoltából.

(Yuenjie Maru rajzai a performanszokról : PLT-10)

Érsekújvár főterén (bal szélén Szemző Tibor)

Transart Communication 2015 – NOVÉ ZÁMKY

A háromnapos érsekújvári Transart szekcióra az első nap vége felé érkeztem, amikor is a főtéren párhuzamosan zajló akciók java része már lezajlott vagy éppen akkortájt fejeződött be. Így aztán jobbára a már csak elszórtan itt-ott heverő rekvizitumok látszottak.

Ám Szilágyi Rudolf, Mei Tung Chan és Beate Linne még "munkában" volt.

Szilágyi Rudolf keskeny barna ragasztós papírszalagra írt folyamatosan. A szalag már hosszan kigyózott előtte. Az automatikus írás karakterfolyamában néha felismerhetőek voltak konkrét szavak. (lásd: címloldal v. borító)

A hosszú papírcsík mellett **Mei Tung Chan** mozgott/feküdt hol így, hol úgy, fejét oldalra hajtva és fülén egy vadgesztenyét egyensúlyozva. Másik fülével néha ráhajolt a csíkra mintha hallani szeretné a leírtakat, egy tudat alatti nyelv furcsa szavait.

Beate Linne szürke kör-csík közepén állt és éppen valamit a földre öntött. Közelebb menve láttam, hogy a szürke körvonalon betűtészta betűk sorakoznak szinte alig észrevehetően. A finom láncban - hasonlóan Rudi munkájához - néha felismerhető szavakat rejtett el Beate. Ami pedig a földre ömlött, az a maradék betűtészta volt. A kör külső oldalán néhány régi nagy kulcs feküdt.

(Másnap reggelre a közepén lévő betűhalomból valaki folytatta a körvonalon a betűírást !!)

2.nap

A Hong-Kong-i művészek bemutatkozásával illetve az ottani performansz színtér bemutatásával kezdődött a program, délután. A vetítéssel egybekötött előadás (Nanxi Liu és Sanmu Chan) a '70-es évektől azaz a helyi kezdetektől ismertette a művészeket, fontosabb akciókat.

Ezalatt **BMZ** készült elő a Csemadok pincéjében. Asztal, két szék, bor, poharak, egyéb kellékek, előrébb kereszt alakban 2 UV fénycső, ezek előtt doboz-zsinór-doboz telefon (a dobozokon valamelyik pápa képe, BMZ úgy hívta: pápa-fon) és végül egy-egy tábla két oldalon, rajtuk több nyelven felirat: Szeretlek téged. Készen állok.

BMZ és felesége Szabina (**TSZ**) előjönnek a telefonokhoz. Egymásnak üzennek a táblákon olvasható szöveggel. "Szeretlek téged. Készen állok."

Most az asztalhoz mennek, BMZ vörösbort tölt, koccintanak.

Fehér harisnyanadrág szarait húzzák fejükre. Csók következik, a le nem nyelt bor vörösre színezi a fehér harisnyamaszkot. Leülnek a székekre a harisnya miatt szoros közelségben és a már odakészített szálakkal többszörösen összekötik a fejeket borító harisnyaszárakat. Előjönnek a fénycsövekhez, BMZ elvágja a harisnya őket összekötő közös részét. Ekkor lekapcsolódik a villany és a sötétben az UV fénytől világítani kezdenek az őket összekötő szálak. Egymásnak-egymástól feszülés kezdődik a szálak össze- és megtartanak ugyanakkor szabadulni sem engednek. Ezzel a küzdelemmel ér véget a performansz melynek Szilágyi Rudi live-act-je volt érzékeny zenei aláfestése.

Mei Tung Chan performansz sorozatának *"In Search of Voice"* újabb darabját adta elő. (A Müszi-ben látott munkája is a sorozat része volt.)

Itt ismét megkért egy nézőt, hogy a kikészített újságokból hangosan olvasson fel. Egy másik néző egy papírról az előre odaírt (és kövekkal jelölt) szavakat kellett felolvasa, újra és újra, mintegy végtelenítve. Mei megkért egy harmadik nézőt hogy 2 követ folyamatosan dörzsöljön össze a 2. segítő fülénél. Azután még valakit, hogy fogja be az ő fülét, követ vett szájába és homlokát nekifeszítette összekulcsolt kezeinek. Végül vizet forralt, kivette a követ a szájából és a forró vizet a kőre öntötte.

Szilágyi Rudolf az előző nap használt és teleírt, hosszú, ragasztós papírcsíkot kisebb darabokra tépte. A letépett darabokat egy fentről lelógó damilszálra illetve egymásra ragasztotta, a hosszú művelet során a papírdarabok mintegy madártollként vagy lombként lapultak egymásra s a folyamat végén, a sötétben, az egyszem reflektor

nagyon szép természeti ihletettségű formát világított meg. Amikor mindezzel megvolt, meggyújtotta, pár lobbanás csupán és a szó-papír installáció már csak hamu volt a földön.

Nanxi Liu piros szőnyeget terít le a földre. Felfúj egy ezüst színű erős műanyag párnát.(bor tárolására használják, mint megtudtam). Ezen a párnán próbál állva maradni ami elég nehezen megy. Hosszas próbálkozás után sikerül. Elővesz egy 100 Yuan-os bankjegyet (ez a legnagyobb címlet Kínában) és a szájára tapasztja. Fekete szigetelőszalaggal rögzíti. Ugyanígy szeméinél is többszörösen körbetekeri fejét a szalaggal, míg végül nem lát már. Az egyensúlyozás folytatódik egészen az egyensúly vesztségéig és az elesésig.

Szemző Tibor előadását sajnos készülésem miatt nem láttam

Dénes Imre a budapesti részben leírt performanszának módosított változatát adta elő.

A következőkben tért el a Müszi-ben előadottól (13. oldal):

Performanszát jógyagyorlattal kezdte, kitért karral fordult hármat önmaga körül.

A kabát felvétele után a földre rajzolta az ismert T alakú ugrálós játék kockáit, majd kitért karjaival tartva a műanyag csontvázakat végigugrált a kockákon oda s vissza.

Kihagyta a légycsapók megpörgetését és eldobását.

Az utolsó térképdarabokat a ráfújta a nézőkre.

A performansz végén pedig felgyújtotta a faágon lógó mumifikálódott fekete madarat. Ez alatt az égés alatt járt körbe a diókat csikorgatva. Egyebek úgy történtek mint a Müszi-ben.

To Yeuk széken ül a terem közepén. Egyik lábához őszi, leveles faágak és egyúttal a szék egyik lába van hozzákötve. Nyugodtan ül kezeit ölében nyugtatja. Hangosan sóhajt.

Most megmozdul s az öléből tengeri kagylókat, tollat, csigákat vesz elő s az ágakra

teszi. Némelyik ott marad, más darabok leesnek. Fokhagymagerezdeket vesz elő, rágni kezdi.

Ez eltart egy ideig. Feláll, az ekkor eldőlt széket és az ágakat maga után húzva a falhoz megy és a megrágott fokhagyma masszát az egyik téglára köpi-préseli.

3.nap

A nap performanszait **Juhász Rókkó** hosszú munkája foglalta keretbe. Rókkó légfúvók és a nézők segítségével mintegy 60 m hosszú fekete plasztikcsövet fújt fel.

A szakaszonként lezárt csőkigyót apránként betuszkolta egy kisebb terembe melyet a végén szinte teljesen betöltött ez az óriási fekete kígyó. Amíg a performanszok zajlottak Rókkó ebben a kis térben birkózott a fólia-cső rengeteggel át- meg átrendezve azt.

Közben:

Vinci Mok a Csemadok pincéjébe vezető lépcsőt "építette be", használta. Előadását egy szadomazo álarc felvételével kezdi. Papírtekeracet vesz elő és hosszú papírcsíkot terít a lépcsőre alulról egészen a fenti fordulóiig. Lent a csík aljára három követ tesz, ezekre egészen vékony zsineget (cernát ?) köt és ezeket a zsinegeket is felvezeti a csík mentén.

Fekete folyadékat kortyol és a kövekre köpi. Felmegy a csíkon, fent megáll és egy fűrésszel kezében felénk fordulva (mi, a nézők lent vagyunk) vár kicsit.

A fűrészt forgatva s így a zsinórokat rátekerve megpróbálja felhúzni a köveket.

Azok meg-megakadnak a lépcsőfokokon. Végül elszakadnak a zsinegek.

Majd egy széket állít a papírcsík felső végéhez, ráteszi a fűrészt , gyertyát gyújt és azt is a székre teszi. Lejön, 6 tojást tesz a csík alsó végéhez.

Az egyik tojást kilukasztja, belsejét ráfolyatja az egyik kőre, a héjat mellé teszi.

A másik kőhöz odagurít két a harmadikhoz odahajít egy tojást. Leveszi az álarcot.

Egy tojást héjastól szájába töm, az utolsót homlokán széttöri, arcára keni. Felmegy,

fejét fehér vászonnal betekeri, a szék mögé guggol és a vászon részén át elfújja a gyertyát.

Veronika Vargova egy földlabdából kis darabokat adott a nézőknek. Majd letette a földlabdát a földre, újra és újra vett belőle, a kivett adaggal pedig egyre növekvő koncentrikus köröket szórt/rajzolt a gömb majd földkupac köré, amíg az el nem fogyott.

Ekkor kihívott minket az udvarra s ott nagy köröket megtéve (a nézők egy részét is bekerítve) földdel ismét köröket rajzolt a földre.

Monique Yin performansza a Csemadok földszintjén lévő WC-k előtt történt.

A WC ajtókon embléma jelezte a nemeket, bilin ülő kislány a női és állva pisilő kisfiú a fiú WC-t. Egyszer csak kilép a női ajtaján. Megáll feltűnően nézi az emblémát majd kis copfot gumizik a hajából. Cumit vesz elő, hangsúlyosan cumizik. Leveszi felső ruháját, most félmeztelen, mellét átlátszó fóliával leszorítja teljesen laposra. Nadrágját is leveszi. Cumisüvegbe tejet önt és issza, szopja az üvegből. Bugyiban leül a mellette lévő bilire. Fogja a bilit és még mindig a tejet cumizva átmegy a fiú WC ajtaja elé. Leveszi a bugyiját, közben elfogy a tej, a szájba visszakerül a babacumi.

Kis hengert vesz elő és azon keresztül állva a bilibe vizez.

Rókkó az óriási felfújt fekete fóliakígyó-csomó közepén, azt magával vonszolva kiküzdí magát az addigi kis helységről és nagyon küzdelmesen (mint afféle modern Laokon) araszonként átbirkózza magát a nagyobb terembe. Az óriás csomó mindenbe beleakad, megszorul, a felső részére kötött fémpohár ide-oda himbálódzik. Mire átér, már nem az irányító, inkább a csapdába esett ember képét mutatja, aki földre kerül és úgy próbál kibújni a szorításból.

A kimerítő küzdelmet meghálálva és a kimerülést orvosolandó egy néző pálinkát önt a kőrön felénk nyújtott pohárba. A performer gyorsan megissza és a drámai helyzet nevetésben oldódik.

Beate Linne az utolsó előadó ezen a napon. Fekete ruhában, mezítláb áll előttünk.

Kifeszít egy damilszálát, időnként meghúzza mint egy íj húrját és elengedi.

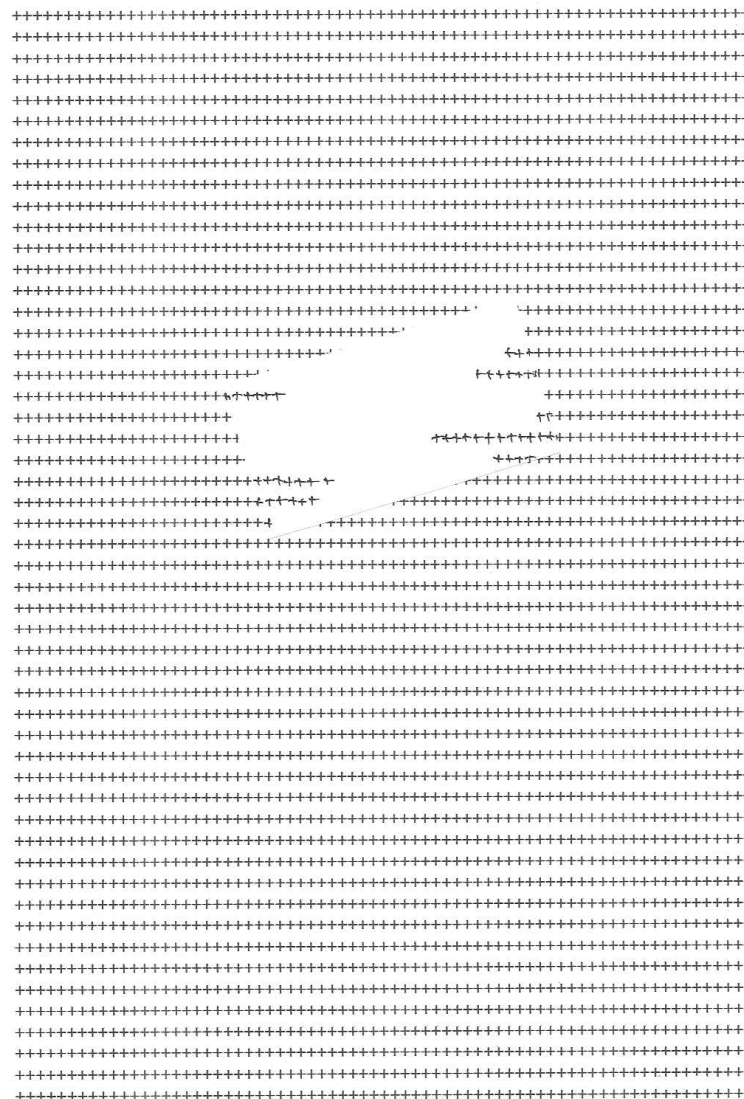
Furcsa, egyszerre pendülő és zizzenő hangokat hallani. A háttérben a most elindított metronóm kezd kattogni ütemesen. Tálcával kezében lassan körbejár, a tálcán méz, búza, olló és sorban megkéri a nézőket vágjanak ki egy kis darabot valahonnan a ruhájából. Egy-egy kivágás után mézzel keni be kilátszó bőrt és megkéri a ruhát kivágó nézőt, hogy szórjon búzát oda. Mire körbeér ruhája csupa lyuk, bőrén megannyi méz és búza.

Beleáll a a terem közepén lévő faszén halomba, karjait széttárja, fekete ruháján világitanak a kivágott részek. Lehasal, arcát a faszénbe mártja majd feltérdel és faszéndarabokat kezd hangosan rágni. A csöndben - csak a metronóm kattog - különösen hangosan ropognak a rágás darabjai. Most feláll és karjait kitérve apró darabokra tapossa a faszénhalmot.

Lereszel egy krumplit, a reszeléket talpára keni, gézzel körbeköti. Két halott lepkét tesz kinyújtott tenyerébe és lassan körbejárva mindenkinek megmutatja.

Az egyiket leteszi a halom elé és négykézláb hátrálva a megrágott faszenet kiköpve hosszú fekete csíkot húz a kövön. Ütemesen kattog a metronóm. Azután elfogy a szájából a faszén-massza, és a vonal végére leteszi a másik lepkét.

Almát helyez az összetaposott halom közepére, az almába csillagszórókat tűz, meggyújtja őket. Pattognak a vakító szikrák, a kattogás méri az időt. Így ér véget - amikor elalszanak a csillagszórók.

Beate Linne

Dénes Imre (fotó: Szilágyi Rudolf)

BMZ+TSZ

Kovács István

Kovács István

Góbi Rita

Ladjánszki Márta -Koroknai Zsolt

Lisi Chi ^

Nanxi Liu >

<<<<< Sanmu Chan ^

C

Vinci Mok ^

Monique Yin ^

Szirtes János - Molnár Éva Ágnes - Daniela Jauregui Servin ^

~ Juhász Rókkó

D

Szilágyi Rudolf ^

To Yeuk >

Veronika Vargova

Mei Tung Chan >

Szilágyi Rudolf

